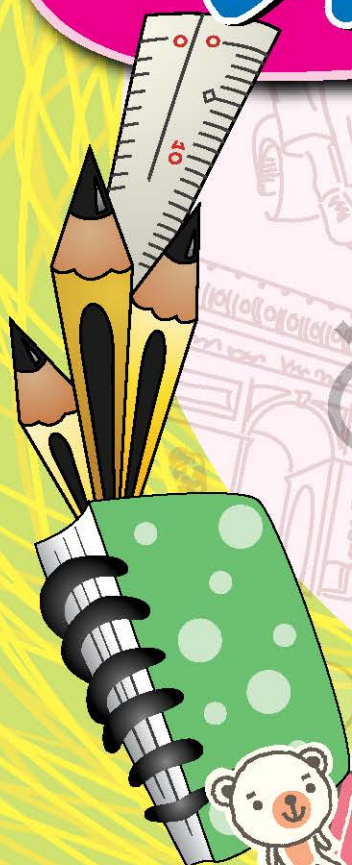

ตัวใหม่

ตะลุยโจทย์

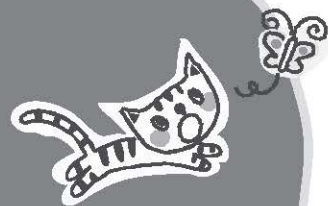
เข้า ม.1

รวมข้อสอบทุกวิชาพร้อม **ข้อสอบ O-NET**

- ★ ภาษาไทย
- ★ คณิตศาสตร์
- ★ สังคมศึกษา ศาสนา วัฒนธรรม
- ★ วิทยาศาสตร์
- ★ ภาษาต่างประเทศ
- ★ ความรู้ทั่วไป ASEAN

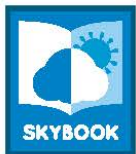
๑
ตัวเข้ม

ตัวเลขไทย

เล่ม ๑

ISBN 978-616-213-486-9

หนังสือ ตัวเข้ม ตะลุยก้อยเข้า ม.1

ผู้เขียน กานธนิศา ชุณหะวัณ, มนต์ธี กาญจนมนตธี

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2556

ราคา 185 บาท

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

บรรณาธิการอำนวยการ พ้องเพ็ญ อาชาเทววัน

บรรณาธิการ รุ่งโรจน์ อาชาเทววัน

ผู้ช่วยบรรณาธิการ รัตนา ภูมิพิทักษ์, ชูติรัตน์ แม้นพยัคฆ์

ออกแบบปก ธารณีย์ กิจเฮง

คอมพิวเตอร์กราฟิก สุพัชรี ศรีพิเชตร

พิสูจน์อักษร สิริพรรณ โพธิ์ศรีสุข

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

28, 30, 32 ซอยรังสิต-ปทุมธานี 16 ซอย 7

ต.ประชาธิปัตย์ อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี 12130

โทรศัพท์ 0-2958-1125-7, 0-2567-5119

โทรสาร 0-2567-5105

e-mail : sales@skybook.co.th

www.skybook.co.th

สงวนลิขสิทธิ์โดย บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
กานธนิศา ชุณหะวัณ

ตัวเข้ม ตะลุยก้อยเข้า ม.1.-ปทุมธานี : สกายบุ๊กส์, 2556.

496 หน้า

1. การศึกษาชั้นมัธยม-ข้อสอบและเฉลย I. มนต์ธี กาญจนมนตธี, พู่เต่งร่วม
II. ชื่อเรื่อง.

373.076

ISBN 978-616-213-486-9

S7901-50-10-13

หากท่านผู้อ่านพบว่าหนังสือสลับหน้า พิมพ์ไม่ชัดเจน หน้าขาดหายไม่ครบ
หรือความบกพร่องอื่นใด อันเนื่องมาจากกระบวนการพิมพ์และการเข้าเล่ม
กรุณาส่งหนังสือมาที่บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด เพื่อรับหนังสือเล่มใหม่

ปัจจุบันบรรยากาศการสอบแข่งขันเข้าศึกษาต่อในระดับที่มีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น เพราะประชากรของประเทศไทยจำนวนมากขึ้น แต่สถาบันการศึกษากลับมีที่นั่งเพิ่มขึ้นมาไม่มากพอจะรองรับการเพิ่มขึ้นของประชากรได้ อีกทั้งค่านิยมในการเรียนโรงเรียนของรัฐบาลยังคงมีมาก ใครๆ ก็อยากเรียนโรงเรียนที่มีชื่อเสียง เพื่อความมั่นใจในการสอบเรียนต่อเข้าระดับที่สูงขึ้นอีก โดยเฉพาะในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย เพราะสภาพแข่งขันที่สูงทำให้โรงเรียนกวดวิชามีจำนวนมากขึ้นและมีรายได้ดี

เนื่องจากเล็งเห็นความสำคัญในการสอบเข้าเรียนต่อนี้ ผู้เขียนและสำนักพิมพ์สกายบุ๊กส์ จึงได้เขียนหนังสือ คู่มือสอบเข้า ม.1 เล่มนี้ขึ้นมา เพื่อให้นักเรียนทบทวนวิชาทั้งหมดก่อนสอบ หลังจากเตรียมตัวสอบมาตลอด เนื้อหาในเล่มจะเป็นการสรุปเนื้อหาทั้งหมดตั้งแต่ชั้น ป.1 - ป.6 บอกเทคนิคการท่องจำ การทำความเข้าใจ และมีแนวข้อสอบ พร้อมเฉลยละเอียด

ผู้เขียนเป็นผู้ที่มีความชำนาญเรื่องการสอบเข้า เพราะสมัยเป็นเยาวชนสามารถสอบเข้าเรียนต่อได้ทุกระดับชั้น จึงอยากจะทำของขวัญตอบแทนแก่นักเรียนทุกคน สุกท้ายนี้หวังใจว่านักเรียนคงจะสอบเข้าได้ และมีอนาคตที่ไกล อย่างไรก็ตามถ้าเราตั้งใจมากแต่สอบไม่ได้ เราก็ไม่ได้ผิดอะไร โลกนี้ยังมีอะไรดีๆ ให้เราแสวงหาอีกมาก ขอให้นักเรียนทุกคนประสบความสำเร็จในชีวิต

กานธนิภา ขุนทะวัต

สารบัญ

8	บทนำ
9	ภาษาไทย
91	คณิตศาสตร์
169	สังคมศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
281	วิทยาศาสตร์
384	ภาษาต่างประเทศ
499	ชุดข้อสอบเตรียม
491	ภาคผนวก

การสอบเข้าเรียนต่อชั้นมัธยมไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายๆ เลย เพราะต้องแข่งขันกับเพื่อนๆ จากโรงเรียนต่างๆ มากมาย ดังนั้น นักเรียนควรเตรียมอุปกรณ์การเรียน การสอบ และการอ่านหนังสือเอาไว้ล่วงหน้า ดังนี้

หาหนังสือ สื่อ และวัสดุสำหรับการอ่านเตรียมสอบ

- เตรียมหนังสือเรียนของกระทรวงศึกษาธิการให้ครบ
- ไปห้องสมุด ร้านหนังสือ หาหนังสือที่ต้องใช้อ่านเพิ่มเติมให้ครบ เช่น สรุปแบบทดสอบ เทคนิคการเรียน เลือกลงหนังสือที่มีคุณภาพได้มาตรฐาน
- หาอุปกรณ์การอ่าน สมุดโน้ต ปากกา และอุปกรณ์อื่นๆ ที่จำเป็น
- หาหนังสือแบบฝึกหัด

ตั้งใจเรียนในห้องเรียนให้ดีที่สุด

- เข้าห้องเรียนให้ครบทุกชั่วโมง
- ตั้งใจฟังอาจารย์อย่างมีสมาธิ
- ไม่เข้าใจให้ซักถาม
- จดโน้ตให้ครบ
- ทำการบ้านและรายงานให้ครบ
- ตั้งใจสอบให้ดีเพราะเราต้องใช้เกรดเฉลี่ยในการยื่นสอบ

ทำตารางอ่านหนังสือ

- ทำตารางอ่านหนังสือ โดยเริ่มตั้งแต่ชั้น ป.1 - ป.6
- พยายามทำตามตารางให้ครบถ้วน
- ถ้าอ่านได้ไม่ตรงตามตาราง ให้หาเวลาอ่านเสริมเพื่อชดเชย
- อย่าอ่านหนังสือคึกๆ จนไม่ได้พักผ่อน ให้ดูแลสุขภาพให้ดีที่สุด ควรอ่านหนังสือตอนเช้า เพราะสมองกำลังสดชื่น จะมีความจำดี
- หมั่นนั่งสมาธิ ปฏิบัติธรรมเพื่อช่วยด้านความคิด ความจำ อารมณ์ และเชาวน์ปัญญา

ติวเข้มกับเพื่อนๆ หรือเข้าโรงเรียนกวดวิชา

- ให้นัดติวกับเพื่อนๆ เมื่ออ่านจบ 1 บท
- ถ้าสะดวกในการเข้าเรียนกวดวิชา ก็ควรเข้าโรงเรียนกวดวิชาที่ได้มาตรฐาน มีผู้เข้าเรียนแล้วสามารถสอบเข้าเรียนในโรงเรียนของรัฐบาลได้

ทำโจทย์เมื่ออ่านหนังสือครบทุกเนื้อหาแล้ว

- เมื่ออ่านหนังสือครบแต่ละบทให้ทำแบบฝึกหัด
- แก้ไขความรู้ส่วนที่เราทำคะแนนไม่ดีด้วยการทบทวน
- หาโจทย์ที่หลากหลายทำ เพื่อฝึกฝีมือ
- ทำข้อสอบปีก่อนๆ แล้วดูว่าคะแนนเราดีแล้วหรือยัง

แก้ไขความรู้ส่วนที่ความรู้ของเรายังบกพร่อง

- เมื่อทำโจทย์ในวิชาใดส่วนใดไม่ได้ ให้แก้ไขด้วยการสอบถามผู้รู้หรือเรียนพิเศษ
- ทำโจทย์อีกครั้ง แล้วดูว่าคะแนนของเราได้ถึงที่เราต้องการแล้วหรือยัง

เทคนิคการอ่านแต่ละวิชา

วิชาที่คำนวณ

- ตั้งใจเรียนในห้องเรียน หมั่นถามอาจารย์และเพื่อนๆ
- อย่าเน้นท่องสูตรให้เน้นเข้าใจทฤษฎีอย่างถ่องแท้
- ทำโจทย์จำนวนมากๆ วิชาที่ต้องทำโจทย์จำนวนมากๆ ก็คือ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์
- ถ้าทำโจทย์ไม่ได้ ให้ศึกษาใหม่โดยถามผู้รู้
- ทำแบบทดสอบที่หลากหลายจนกว่าจะทำคะแนนได้ดี

วิชาท่องจำ

- ตั้งใจเรียนในห้องเรียน หมั่นถามอาจารย์และเพื่อนๆ
- ให้ทำความเข้าใจและเข้าใจถึงความเข้มข้นของบทเรียน
- หมั่นหาความรู้รอบตัวเกี่ยวกับสิ่งที่เรียน เช่น จากวิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ อินเทอร์เน็ต
- สนุกเกี่ยวกับบทเรียนกับเพื่อนๆ
- ท่องจำในส่วนที่ควรท่องจำ แต่ก็ควรทำความเข้าใจด้วย
- เขียนโน้ตย่อไว้
- ทำโจทย์และแบบทดสอบมากๆ

เมื่อผลสอบออกมาแล้ว

สอบได้

- พยายามหาวิธีการที่จะสอบผ่านในเทอมแรก
- พยายามปรับตัวเข้ากับเพื่อน อาจารย์ และสภาพแวดล้อม
- แบ่งเวลาให้เป็น

- อย่าประมาทว่าตนเองประสบความสำเร็จแล้ว
- ทำตารางสอบ
- อ่านหนังสือ และซ้ำเรียนทุกวัน
- รักษาสุขภาพ
- วางเป้าหมายในชีวิต

ถ้าสอบไม่ติด

- หาที่เรียนอื่นที่เราต้องการเรียน
- สร้างกำลังใจให้ตนเองเสมอด้วยการคิดบวก
- หมั่นตั้งเป้าหมายเล็กๆ และทำให้สำเร็จจากเรื่องเล็กๆ ไปถึงเรื่องใหญ่
- มีความเคารพตนเองและศรัทธาในสถาบันของตน
- ปรับตัวให้เข้ากับอาจารย์ เพื่อน และสภาพแวดล้อมใหม่ให้ได้
- ทำตารางเรียน ซ้ำเรียนให้ครบ อ่านหนังสือให้ครบ ไม่เที่ยวเล่น
- วางเป้าหมายชีวิตระยะยาว

ภาษาไทย

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติที่เราต้องใช้สื่อสารในประเทศของเราเป็นหลัก เป็นภาษาที่ได้รับการสืบทอดต่อเนื่องมาจากบรรพบุรุษ และมีความซับซ้อนและหลักการใช้อย่างมากมาย ถ้าหากใช้ผิดจะทำให้เสียเอกลักษณ์และคุณค่าทางภาษา ในหนังสือเล่มนี้ได้แบ่งออกเป็นหัวข้อต่างๆ ให้นักเรียนได้ศึกษารายละเอียดดังนี้

- บทที่ 1 การอ่าน
- บทที่ 2 การเขียน
- บทที่ 3 การฟัง การดู และการพูด
- บทที่ 4 หลักการใช้ภาษาไทย
- บทที่ 5 วรรณคดีและวรรณกรรม

แต่ละหัวข้อมีรายละเอียดดังนี้

การอ่าน

- ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

การเขียน

- ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

การฟัง การดู และการพูด

- สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกรอบโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

หลักการใช้ภาษาไทย

- เข้าใจธรรมชาติของภาษาและหลักภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงของภาษา และพลังของภาษา ภูมิปัญญาทางภาษา และรักษาภาษาไทยไว้เป็นสมบัติของชาติ

วรรณคดีและวรรณกรรม

- เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทย อย่างเห็นคุณค่าและนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

บทที่ 1

การอ่าน

การอ่าน

- ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน

สรุปเนื้อหาโดยย่อ

การอ่านอักษรควบ แบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ คำควบแท้และคำควบไม่แท้

1. คำควบแท้ เป็นการอ่านพยัญชนะ 2 ตัวพร้อมกัน โดยมีสระตัวเดียวกัน เช่น ปลาย กราบ ควาย เป็นต้น

2. คำควบไม่แท้ แบ่งการอ่านได้เป็น 2 แบบ คือ

2.1. อ่านออกเสียงเฉพาะตัวหน้าตัวเดียว เช่น จริง สร้าง เศร้า เป็นต้น

2.2. พยัญชนะ “ทร” ให้อ่านเป็น “ช” เช่น แทรก อ่านว่า แชก ทราบ อ่านว่า

ชาบ เป็นต้น

การอ่านอักษรนำ อ่านได้ 2 แบบ คือ

1. การอ่านออกเสียง 2 พยางค์ คือ การอ่านพยางค์หน้าเหมือนมีสระอะ และเสียง พยัญชนะหลังอ่านตาม โดยแบ่งออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1.1. ถ้าพยัญชนะตัวหน้าเป็นอักษรกลาง "ก จ ต อ" หรือเป็นอักษรสูง "ข ฉ ฐ ส" ให้ออกเสียงวรรณยุกต์ตามพยัญชนะตัวหน้า เช่น ขนม อ่านว่า ขะ-นมม กนก อ่านว่า กะ-ทนก เป็นต้น

1.2. ถ้าพยัญชนะตัวหน้าเป็นอักษรต่ำ "ค ช ฑ พ"ให้อ่านพยางค์หลังโดยไม่ต้องออกเสียงวรรณยุกต์ตามพยางค์หน้า เช่น คทา อ่านว่า คะ-ทา พับ อ่านว่า พะ-บัป เป็นต้น

2. การอ่านโดยไม่ต้องออกเสียงพยัญชนะตัวหน้า แบ่งเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

2.1. เมื่อ "ท" นำหน้าอักษรเดี่ยว จะออกเสียงเฉพาะพยัญชนะตัวหลัง แต่ออกเสียงวรรณยุกต์ตาม "ท" ที่อยู่ข้างหน้า เช่น ทาว ออกเสียง "บ" เท่านั้น เป็นต้น

2.2. เมื่อ "อ" นำหน้า "ย" จะออกเสียง "ย" เท่านั้น แต่ออกเสียงวรรณยุกต์ตาม "อ" ซึ่งมีอยู่ 4 ตัวเท่านั้น คือ อย่า อยุ่ อย่าง อยาก

การอ่านตัวเลข มีวิธีการอ่านดังนี้

1. การอ่านตัวเลข 2 หลักขึ้นไป และตัวเลขท้ายเป็นเลข 1 ให้อ่านออกเสียงว่า "เอ็ด" เช่น 11 อ่านว่า สิบ-เอ็ด 401 อ่านว่า สี่-ร้อย-เอ็ด เป็นต้น

2. การอ่านตัวเลขแบบมีจุดทศนิยม แบ่งเป็น 2 แบบ คือ

2.1. การอ่านตัวเลขธรรมดาทั่วไปให้อ่านตัวเลขหลังจุดทศนิยมแบบเรียงตัว เช่น 2.453 อ่านว่า สอง-จุด-สี่-ห้า-สาม เป็นต้น

2.2. การอ่านตัวเลขที่เป็นหน่วยนับ หรือเงินตรา ปกติจะมีตัวเลขหลังจุดทศนิยม 2 ตำแหน่ง ให้อ่านเป็นจำนวนเต็ม เช่น 20.50 บาท อ่านว่า ยี่-สิบ-บาท-ห้า-สิบ-สะ-ตาง 8.20 เมตร อ่านว่า แปด-เมตร-ยี่-สิบ-ส่น-ติ-เมตร เป็นต้น

3. การอ่านตัวเลขบอกเวลา ให้อ่านเป็นจำนวนเต็มทั้งหมดพร้อมหน่วยของเวลา เช่น 07.00 น. อ่านว่า เจ็ด-นา-ลิ-กา 08.50 น. อ่านว่า แปด-นา-ลิ-กา-ห้า-สิบ-นา-ที 09.30.20 น. อ่านว่า เก้า-นา-ลิ-กา-สาม-สิบ-นา-ที-ยี่-สิบ-วิ-นา-ที เป็นต้น

4. การอ่านเลขที่หนังสือราชการ เลขที่บ้าน เลขมาตราส่วน หมายเลขโทรศัพท์ รหัสไปรษณีย์ และเลขที่ป้ายทะเบียนรถยนต์ จะใช้การอ่านตัวเลขแบบเรียงตัว

วรรณยุกต์

วรรณยุกต์ในภาษาไทยมี 5 รูป 5 เสียง ดังนี้

1.	สามัญ	ไม่มีรูปวรรณยุกต์
2.	เอก	รูปวรรณยุกต์ไม้เอก
3.	โท	รูปวรรณยุกต์ไม้โท
4.	ตรี	รูปวรรณยุกต์ไม้ตรี
5.	จัตวา	รูปวรรณยุกต์ไม้จัตวา

เสียงวรรณยุกต์ก็แบ่งออกเป็น 5 รูปเช่นกัน คือ เสียงสามัญ เสียงเอก เสียงโท เสียงตรี และเสียงจัตวา บางครั้งเสียงกับรูปวรรณยุกต์ก็ตรงกัน เช่น คำว่า "คา" มีรูปวรรณยุกต์สามัญและมีเสียงสามัญด้วย หรือบางครั้งเสียงกับรูปวรรณยุกต์ก็ไม่ตรงกัน เช่น คำว่า "ค่า" มีรูปวรรณยุกต์เอกแต่มีเสียงวรรณยุกต์เป็นโท

การผันวรรณยุกต์ของอักษรกลาง เราจะผันจากเสียงสามัญไปเสียงจัตวา ดังนี้

กา ค่า ก้า กัว แต่ถ้าเป็นอักษรสูงเช่นตัว ข ไข่ จะผันดังนี้ ขา ข่า ขัว แต่ถ้าต้องการผันให้ครบทุกเสียงให้นำคำอักษรต่างชนิดกันมาผันรวมกันเช่น คา ข่า ค่า ก้า ขา ซึ่งมีอักษรสูงและอักษรต่ำผันรวมกัน

จะเห็นว่าอักษรที่แตกต่างกันจะผันต่างกัน ซึ่งอักษรต่ำ อักษรกลาง และอักษรสูง เราแบ่งออกได้ดังนี้

อักษรกลาง มี 9 ตัว คือ ก จ ฉ ช ซ ฎ ฏ บ ป อ (ให้จำว่า ไก่จิกเด็กตายบนปากโอ่ง)

อักษรสูงมี 11 ตัว คือ ผ ฝ ฐ ข ฃ ษ ส ฬ ห อ (ให้จำว่า มีผากลุงข้าวสารให้อับ)

อักษรต่ำมีเสียงคู่กับอักษรสูง (เช่น ข กับ ค) มี 14 ตัว คือ พ ภ ฟ ฝ ท ฒ ฑ ศ ค ฌ ช ฌ ฌ (ถ้าจำอักษรสูงได้จะจำอักษรกลุ่มนี้ได้)

อักษรต่ำเดี่ยวมี 10 ตัว คือ ง ญ บ ย ฌ ร ว ม ฬ ล (ให้จำว่า งูใหญ่บนอนอยู่ริมรั้ว

โมฬีโลก)

ตัวสะกด

ตัวสะกด คืออักษรตัวท้ายในคำ เช่น คำว่า กบ มี บ ในไม้สะกด จัดเป็นตัวสะกด แม่กบ เพราะคำแต่ละคำจะมีตัวสะกดแม่อะไรนั้น ขึ้นอยู่กับตัวสะกดเป็นเสียงเดียวกับตัวสะกดของแม่อะไร มาตราตัวสะกดของภาษาไทยมี 8 มาตรา คือ แม่กง แม่กบ แม่กม แม่กค แม่กต แม่กบ แม่เกย และแม่เกอว กล่าวคือ

สะกดด้วยแม่กงจะเป็นคำที่ลงท้ายด้วย ง จู เช่น กง จิง ทาง สังข์ ฯลฯ

สะกดด้วยแม่กบจะเป็นคำที่ลงท้ายเสียงเหมือน บ หนู เช่น กบต์ วิญญูณ จรัส

วิมาน ฯลฯ

สะกดด้วยแม่กมจะเป็นคำที่ลงท้ายเสียงเหมือน ม ม้า เช่น อารมย์ พรหม ทาม ฯลฯ

สะกดด้วยแม่กคจะเป็นคำที่ลงท้ายเสียงเหมือน ค ไก่ เช่น คัก พักตร์ ประจักษ์ ฯลฯ

สะกดด้วยแม่กตจะเป็นคำที่ลงท้ายเสียงเหมือน ต เด็ก เช่น ประกาศ กระดาษ

ระอาต ฯลฯ

สะกดด้วยแม่กบจะเป็นคำที่ลงท้ายเสียงเหมือน บ ใบไม้ เช่น บรรจบ ภพ ปรรก ฯลฯ

สะกดด้วยแม่เกยจะเป็นคำที่ลงท้ายเสียงเหมือน ย ยักษ์ เช่น เสวยสบาย กระจาย ฯลฯ

สะกดด้วยแม่เกอวจะเป็นคำที่ลงท้ายเสียงเหมือน ว แหวบ เช่น วาว วัว กลัว ฯลฯ

แต่สำหรับเสียงพยัญชนะท้าย จะมี 9 มาตรา โดยเพิ่มแม่ ก กา มาด้วย ได้แก่

1. แม่ ก กา คำที่ไม่มีตัวสะกด
2. แม่ กค ก ได้แก่ ก ข ค ฅ
3. แม่ กค ค ได้แก่ จ ค ด ฉ ท ธ ฐ ฎ ฃ ฅ ฌ ฎ ฏ ฑ ณ ด ถ ธ น ป ผ พ ภ ม ร ฤ ล ฦ ว ศ ษ ส อ ฮ ฯ ะ ั า ำ ิ ี ึ ื ุ ู ฺ ฻ ฼ ฾ ฿ ๏ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๐ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๐
4. แม่ กบ บ ได้แก่ บ ป พ ภ ฟ
5. แม่ กบ บ ได้แก่ บ ฅ จ ช ซ ฌ ฎ ฏ ฑ ณ ด ถ ธ น ป ผ พ ภ ม ร ฤ ล ฦ ว ศ ษ ส อ ฮ ฯ ะ ั า ำ ิ ี ึ ื ุ ู ฺ ฻ ฼ ฾ ฿ ๏ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ๐
6. แม่ กง ง ได้แก่ ง
7. แม่ กม ม ได้แก่ ม
8. แม่ เกย ย ได้แก่ ย
9. แม่ เกอว ว ได้แก่ ว

คำที่มี รร

คำที่มี รร คือ คำที่มีเสียงเหมือนสะกดด้วยตัว บ ทยู และตัวสะกดแม่กับตัวอื่นๆ เช่น

กรรมการ	อ่านว่า	กัณ-นิ-กา
ทรรษา	อ่านว่า	ทัณ-สา
จรรยา	อ่านว่า	จัน-ยา
มรรยาท	อ่านว่า	มัน -ยาท
สรรพ	อ่านว่า	สัณ-พา
สร้างสรรค์	อ่านว่า	สร้าง-สัน
บรรเทา	อ่านว่า	บัน-เทา
บรรพต	อ่านว่า	บัน-พต
บรรจบ	อ่านว่า	บัน-จบ
บรรพชน	อ่านว่า	บัน-พะ-ชน
มรรค	อ่านว่า	มัต

มารยาทในการอ่าน

นอกจากเราจะต้องอ่านหนังสือเป็นประจำแล้ว สิ่งที่เราต้องตระหนักก็คือ เราควรมีมารยาทในการอ่านด้วย เพื่อให้ตนเองอยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีความสุข กล่าวคือ

1. ไม่ควรอ่านบันทึกหรือเรื่องส่วนตัวของผู้อื่น เช่น ไดอารี่ จดหมาย ฯลฯ
2. ไม่ควรอ่านเสียงดังในสถานที่ที่อาจจะรบกวนผู้อื่น
3. ไม่ทำให้หนังสือที่ยืมมาอ่านเสียหาย เช่น การเขียนหรือพับหรือฉีกหนังสือหรือ

ทำสีทำอาหารเปื้อนหนังสือ

4. อ่านสิ่งที่เป็นประโยชน์และสร้างสรรค์

ตัวการันต์

ตัวการันต์ คือ เครื่องหมายที่แสดงว่าตัวอักษรที่มีตัวการันต์นั้นไม่ออกเสียง เช่น จันทร จะอ่านว่า จัน ไม่ใช่ จัน-ทอน

ตัวอย่างคำที่มีตัวการันต์

เกาทัณฑ์	อ่านว่า	เกา-ทัณฑ์
คลอโรฟิลล์	อ่านว่า	คลอ-โร-ฟีลล์
ชิงทรัพย์	อ่านว่า	ชิง-ตั๊พ
อัมรังค์	อ่านว่า	ทัม-ระ-รังค์
นับ ندا	อ่านว่า	โนะ-ตา
บุรพาจารย์	อ่านว่า	บุ-ระ-พา-จา-น
โปรเตสแตนต์	อ่านว่า	โปร-เตส-แต-น
แมลงฤดูร้อน	อ่านว่า	แม-ลง-ริค
พาณิชย์	อ่านว่า	พา-นิค
ภาพยนตร์	อ่านว่า	พา-บ-พะ-น
เมล์	อ่านว่า	เม
ยัติภังค์	อ่านว่า	ยัค-ติ-พัง
ราชพฤกษ์	อ่านว่า	รา-ค-ชะ-พัก
โสภากิวัจน์	อ่านว่า	โส-ภา-ฟี-วัค
เวทมนตร์	อ่านว่า	เว-ค-มน
ศุภางค์	อ่านว่า	สุ-พา-ง
เสาวคนธ์	อ่านว่า	เสา-วะ-ค-น
หัตถ์	อ่านว่า	หัต
อบงค์	อ่านว่า	อะ-บ-ง
แชนคัลล	อ่านว่า	แชน-บ-น

คำที่มีพยัญชนะและสระที่ไม่ออกเสียง

พยัญชนะและสระบางตัวในภาษาไทยมีขึ้นเพราะเป็นคำศัพท์ที่มาจากภาษาอื่นซึ่งคงรูปไว้ แต่ไม่ออกเสียง เช่น

1. พยัญชนะที่มีตัวการับต์ เช่น สรรค์ กัณฑ์ กรรม ฯลฯ
2. พยัญชนะที่เป็นตัวสะกดบางตัว เช่น เทตุ ประจักษ์ ภาพยนตร์ ฯลฯ
3. ตัวอักษร ร หรือ ห ในคำบางคำ เช่น พรหม พราหมณ์ ฯลฯ
4. ตัวอักษรในคำควบไม่แท้ เช่น ทราบ ทราม สร้าง ฯลฯ
5. สระบางตัวไม่ออกเสียงในการอ่าน เช่น วิมุติ วิภูลิตี ประสิทธิ์ ฯลฯ

คำมูล

คำมูล คือ คำที่มีคำเดียวและมีความหมายในตัวเองด้วยคำนั้น เช่น ข้าว แดง ประสิทธิ์ ส่วนคำที่มีคำเดียว แต่ไม่มีความหมายในตัวเอง ไม่ใช่คำมูล เช่น ทะ ๆ ที ฯลฯ

คำประสม

คำประสม เป็นคำที่เกิดจากคำมูลสองคำมารวมกันแล้วเกิดเป็นคำที่มีความหมาย เช่น พ่อครัว บัณฑิต บานสอยดาว ฯลฯ

อักษรย่อ

อักษรย่อ คือ อักษรบางคำในคำที่มีความยาวมาเขียนเพื่อย่อให้อ่านง่ายและกระชับ เช่น

กทม.	กรุงเทพมหานคร
ขสมก.	องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ (เดิมใช้ ขสมก.)
อย.	องค์การอาหารและยา
จ.ส.ท.	เจ้าสัวโท
ขม.	ข้าวโม่ง
ชก.	เชนติกรัม
ฉกส.	ฉาปนกิจสงเคราะห์
ต.ต.	ทิศตะวันตก
ถ.	ถนน
ทม.	ทบวงมหาวิทยาลัย
ต.	ธนาคาร
บษท.	นักเรียนช่างฝีมือทหาร
บศอ.	กองบัญชาการฝึกศึกษาทหารอากาศ
ปวช.	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ
ผวจ.	ผู้ว่าราชการจังหวัด
พ.อ.พิเศษ	พันเอกพิเศษ
มว.	หมวด
ร.จ.	โรงงาน
ส.	ลิตร
ว.ณ.	วรนาธิเฉลิม
ทจก.	ห้างหุ้นส่วนจำกัด
อ.	อาจารย์, อำเภอ, วันอังคาร, คำอุทาน, ภาษาอังกฤษ
ศ.	เฮลิคอปเตอร์

เครื่องหมายวรรคตอน

เครื่องหมายวรรคตอน คือ เครื่องหมายที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการแบ่งวรรคตอนของคำในประโยคหรือย่อหน้า ประกอบไปด้วย

ไม้ยมก	(๑)	ใช้เพื่อให้ผู้อ่านอ่านซ้ำเสียงของคำก่อนหน้านั้น
ทัณฑฆาต	(๒)	ใช้กำกับเพื่อกำหนดให้อ่านออกเสียงสระตัวที่ทัณฑฆาตนั้นอยู่เพี้ยน
ยामักการ	(๕)	ใช้แสดงการควบเสียง
ไปยาลน้อย	(๓)	ใช้สำหรับย่อคำ
ไปยาลใหญ่	(๓๑)	ใช้สำหรับระบุดูข้อความที่ยาว
พ้องมัน	(๑)	ใช้สำหรับขึ้นต้นประโยค หรือบทกลอน
พ้องมันพันทูล	(๑')	ใช้สำหรับขึ้นต้นข้อความ
อังกัณฑ์ขาว (ขึ้นเคียว)	(๓)	ใช้แสดงการจบบทหรือจบตอน
อังกัณฑ์ (ขึ้นศู)	(๓)	ใช้แสดงการจบบทหรือจบตอน
อังกัณฑ์สร้อย	(๓๖, ๓๖)	ใช้แสดงการจบบทหรือจบตอน
อังกัณฑ์ไตรสร	(๓๖๖)	ใช้แสดงการจบบริบูรณ์

สำนวน สุภาษิต คำพังเพย

สำนวน คือ กลุ่มคำที่สร้างขึ้นเพื่อใช้ในการกระเทียบเปรียบเปรย เพื่อให้เกิดความสละสลวยของภาษา เป็นถ้อยความที่มีเนื้อความกึ่งใจผู้ฟัง ต้องการบอกสอนหรือเตือน เช่น อ้อยเข้าปากข้าง หมายถึง คนที่อยากได้ผลประโยชน์อย่างมาก เมื่อได้ไปแล้วยอมยากที่จะคืนให้ใคร

อาบเหงื่อต่างน้ำ หมายถึง การทำงานหนักอย่างมาก

อ้าปากก็เห็นลิ้นไก่ หมายถึง เมื่อเริ่มกระทำก็แสดงให้เห็นแล้วว่ามีจุดมุ่งหมายอะไร

สุภาชิต คือ ไวยากรณ์ที่ใช้ในการสั่งสอนโดยตรง อาจจะมีการเปรียบเทียบหรือไม่ก็ได้ เช่น

คบคนให้คู้หน้า ซื่อผืนคู้เนื้อ หมายถึง การคบเพื่อนให้เลือกคบให้ดีๆ

น้ำเซียวอย่าเอาเรือไปขวาง หมายถึง เวลาคนที่กำลังโกรธอารมณ์รุนแรงเราไม่ควรไปหยุดหรือเข้าไปชนทันที ควรรอจังหวะ

คำพังเพย คือ ถ้อยคำที่แสดงความจริง เช่น

พูดไปสองไพเบี้ยนินฉัยคำสิงทอง คือ เรื่องบางเรื่องไม่พูดดีกว่าพูด

มีเงินเขานับเป็นน้องมีทองเขานับเป็นพี่ ไม่มีเงินไม่มีทองพี่น้องไม่มี หมายถึง คนเรามักเห็นแก่เงิน มักทำดีกับคนที่ไม่มีเงิน ส่วนคนไม่มีเงิน ก็ไม่มีใครอยากคบค้าหรือนับญาติด้วย

คำขวัญ คือ ถ้อยคำที่แสดงการปลุกใจ ให้กำลังใจ ให้เกิดความมุ่งมั่นในการทำงานหรือการดำรงชีวิต เช่น

ยาเสพติดเป็นภัยต่อชีวิตเป็นพิษต่อสังคม หมายถึง เราไม่ควรยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด เพราะไม่เป็นผลดีกับใครเลย อีกทั้งควรกำจัดให้สิ้นไปด้วย

เด็กในวันบิคือผู้ใหญ่ในวันหน้า หมายถึง เราควรดูแลเยาวชนให้ดีเพื่อให้อนาคตของประเทศของเราดี

ร้อยกรอง หมายถึง งานประพันธ์ที่นำคำต่างๆ มาเรียงร้อยต่อกันให้มีความคล้องจองประกอบไปด้วย

1. สัมผัสใน คือคำคล้องจองในวรรค
2. สัมผัสนอก คือคำคล้องจองนอกวรรค
3. สัมผัสระหว่างบท คือคำคล้องจองระหว่างบทสองบทที่เชื่อมกัน

เช่น

เพียงคำพูดของฉันทิ์เอื้อบเอ่ย
อยู่คนเดียวเปลี่ยวนักชาตคนแล
โคล่เป็นโคลอยู่โพบไม่เห็นหน้า
หัวอกเศร้าไม่สัวใจโยทิ้งเรา

เธอคงเคยจากไปไม่แย แล
ซิคแบบแบ่เป็นบิตเสียแล้วเรา
แบบอราก็ทางหายโถมับเพงา
ใจของเขาช่างโหดร้ายคล้ายชาตาน

จากตัวอย่างเป็นร้อยกรองประเภทกลอน 8 คือ 1 วรรคมี 8 คำ 1 บทจะมี 4 วรรค คำสัมผัสในคือคำคล้องจองภายในวรรค เช่น โคล่เป็นโคลอยู่โพบไม่เห็นหน้า คำว่า "โคล" จะสัมผัสในกับคำว่า "โพบ" ปกติสัมผัสในจะมีหรือไม่มีก็ได้ แต่กวีเอกของไทยคือสุนทรภู่เป็นกวีที่แต่งกลอนมีสัมผัสในทุกวรรคนับว่าเป็นอัจฉริยะด้านคำกลอน

สำหรับสัมผัสนอก คือ สัมผัสระหว่างวรรค เช่น

อยู่คนเดียวเปลี่ยวนักชาตคนแล ซิคแบบแบ่เป็นบิตเสียแล้วเรา

คำว่า "แล" เป็นคำที่สัมผัสนอกกับคำว่า "แบ่" เพราะสัมผัสข้ามวรรค

สำหรับสัมผัสระหว่างบท คือ สัมผัสที่เชื่อมระหว่างบทหนึ่งกับอีกบทหนึ่ง เช่น

เพียงคำพูดของฉันทิ์เอื้อบเอ่ย
อยู่คนเดียวเปลี่ยวนักชาตคนแล
โคล่เป็นโคลอยู่โพบไม่เห็นหน้า
หัวอกเศร้าไม่สัวใจโยทิ้งเรา

เธอคงเคยจากไปไม่แย แล
ซิคแบบแบ่เป็นบิตเสียแล้วเรา
แบบอราก็ทางหายโถมับเพงา
ใจของเขาช่างโหดร้ายคล้ายชาตาน

คำว่า "เรา" สัมผัสระหว่างบทกับคำว่า "เพงา" เพราะเป็นคำที่สัมผัสจากบทแรก

เทคนิคการทำความเข้าใจเรื่องการอ่าน

1. ทาคำจำกัดความสั้นๆ ของแต่ละหัวข้อ เช่น คำควบ คือ คำที่มี ร ล ว มีทั้งควบแท้และไม่แท้
การันต์ คือ เครื่องหมายที่อยู่เหนือตัวอักษรตัวใดตัวนั้นจะไม่ออกเสียง
คำจำกัดความนั้นควรเป็นคำจำกัดความที่เราชอบและจำง่ายสำหรับเรา
2. อ่านหนังสือหลากหลายประเภทมากๆ และหัดสังเกตวิธีการใช้ถ้อยคำ
ในหนังสือเหล่านั้น อาจจะค้นคว้าเพิ่มเติมด้วยถ้ามีโอกาส

ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

1. ส่วนวนโมซอโดสามารถนำมาแนะนำเกี่ยวกับการใช้ชีวิตจริงของวัยรุ่นได้
ก. ข้าๆ ได้พราสงเล่งงาม
ข. อคเปรี้ยวไว้กินหวาน
ค. รำไมคโทะบปีโทะยกลอง
ง. หนูตกลังข้าวสาร
2. ตัวอักษร ร เรือ โผคำใดไม่อ่านออกเสียง
ก. บรรพัก
ข. วัควาอาราม
ค. จันทร
ง. ประติมากรรม
3. โผซอโดมีคำโนมาตราสะกดแปลก
ก. อาจารย์สาวิตรีเป็นแม่ของเด็กหญิงศุภณี
ข. เธอเป็นคนสวยมาก
ค. ไม่มีใครต้องการดื่มรำกับจัน
ง. ภาพุมาศเป็นแพทย์

4. จงหาคำที่ตลึงจองกับคำว้า “มาตร”

- ก. กระคาษ
- ข. วิเศษ
- ค. คัศ
- ง. อัจฉริยะ

5. คำว้า “ปฏิเสธ” เป้นคำโนมาตราสะกดโต

- ก. แม่กค
- ข. แม่กก
- ค. แม่กบ
- ง. แม่กม

6. • เป้นสัณญ์ลักษณะไร

- ก. ไผ่ยมก
- ข. การันต์
- ค. ฟองมัน
- ง. ฟันหนู

หตอบล้าตามข้อ 7 – 10 วรรณทกลอนต่อไปนี้

คนจะรยรยน้ำใจไซโบหน้า
คนจะแก้แก้ความรู้ไซ่อยู่บนาน

คนจะส่ายส่ายจรรยาไซ่ตาหาบ
คนจะรยรยศีลทานไซ่บ้านโต

7. จากบทกลอนคำว้า “น้ำใจ” สัมผัสกับคำใด

- ก. รย
- ข. ไซ่
- ค. รู้
- ง. นาน

8. จากข้อ 7 คำสัมผัสในข้อ 7 เป็นสัมผัสประเภทใด
- ก. สัมผัสใน
 - ข. สัมผัสนอก
 - ค. สัมผัสระหว่างบท
 - ง. ถูกทุกข้อ
9. จากข้อ 7 คำใดเป็นสัมผัสระหว่างวรรค
- ก. โจ ไช้
 - ข. สว ย รวย
 - ค. นาน ทาน
 - ง. คน แก่
10. จากข้อ 7 บทกลอนนี้ต้องการสื่ออะไร
- ก. คนสวยต้องหน้าตาสมฉาย
 - ข. คนรวยต้องมียานหลังใหญ่
 - ค. คนแก่ต้องขี้อายุมมาก
 - ง. คุณค่าความดีที่จิตใจไม่ไขว่ตล
11. องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ เขียนอีกชื่อย่อได้ว่าอย่างไร
- ก. ขสมก.
 - ข. ขสมท.
 - ค. ข.ส.ม.ท.
 - ง. ขสม.ท.
12. คำว่า “กรุงเทพมหานคร” เขียนย่อได้ว่าอย่างไร
- ก. ก.ทม.
 - ข. กทม.
 - ค. กทม.
 - ง. ก.ท.ม.

13. คำในข้อใดเป็นคำมูล
- ก. หน้าฝน
 - ข. พระร่วง
 - ค. กะทิ
 - ง. พรหมพร
14. เลข 1 ในข้อใดไม่ได้ออกเสียง “เอ็ด”
- ก. บ้านเลขที่ 391
 - ข. โทร. 021523456
 - ค. ไข่ 11 ฟอง
 - ง. บก 321 ตัว
15. เครื่องหมายในข้อใดใช้ขึ้นต้นประโยค
- ก. ไหมยมก
 - ข. ทัดพรมาต
 - ค. ฟองมัน
 - ง. การันต์
16. ข้อใดทำไม่ถูกต้องเกี่ยวกับมารยาทในการอ่าน
- ก. วิชาชีพยืมหนังสือเพื่อนไปอ่าน
 - ข. ขโมยพรทำไอศกรีมทุกใส่หนังสือของเพื่อน
 - ค. ระบุสัปดาห์รูปหนังสือที่ยืมมาจากห้องสมุด
 - ง. ถูกทุกข้อ
17. ข้อใดเป็นคำประสม
- ก. ปราการณา
 - ข. จรัส
 - ค. ปะทะ
 - ง. กอทัญ้า

18. การอ่านในข้อใดไม่ถูกต้อง

- ก. ดำรงค์ อ่านว่า ท่า-มะ-รง
- ข. บัณฑิตา อ่านว่า โบ-นะ-ตา
- ค. บุรพาจารย์ อ่านว่า บู-ระ-พา-จาบ
- ง. โปรตสแตนต์ อ่านว่า โปร-เตส-แตบ

19. จากข้อ 18 ทำไมคำตอบข้อ 18 จึงอ่านผิด

- ก. เพราะไม่อ่านออกเสียงไม่ยืมก
- ข. เพราะอ่านออกเสียงตัวที่มีการันต์อยู่เพนือ
- ค. เพราะไม่อ่านออกเสียงตัวสะกด
- ง. เพราะไม่อ่านออกเสียงอักษรนำ

20. ข้อใดไม่ใช่คำในมาตราตัวสะกดแม่ ก กา

- ก. กระทะ
- ข. มะระ
- ค. ไซ้
- ง. วาว

เฉลยพร้อมคำอธิบาย

1. ข้อ ข. เพราะความรักและการมีเพศสัมพันธ์ต้องรู้จักยับยั้งชั่งใจก่อนถึงเวลาอันควร ถ้าอวดพรอจะได้สิ่งดีๆ สมใจ ส่วนข้อ ค. มีความหมายคล้ายกัน เป็นข้อหลอก เพราะความหมายมักใช้กับการทำงานมากกว่า
2. ข้อ ค. เพราะมีตัวการันต์
3. ข้อ ค. คำว่า "กับ" มี บ ไบไม่สะกด
4. ข้อ ก. เพราะคำว่า คาซ ออกเสียงสระอา + ค เหมือนกัน
5. ข้อ ก. เพราะอ่านว่า ปะ-ติ-เสก
6. ข้อ ค. ● เป็นสัญลักษณ์ฟองมัน
7. ข้อ ข. "น้ำใจ" สัมผัสกับ "ใจ" เป็นสระโอเหมือนกัน
8. ข้อ ก. เพราะเป็นคำสัมผัสในบท
9. ข้อ ค. เพราะเป็นการสัมผัสข้ามวรรค
10. ข้อ ง. เพราะเนื้อความมุ่งเน้นในการมองคนที่การกระทำและจิตใจภายในมากกว่าหน้าตา และทรัพย์สิน
11. ข้อ ก. องค์การขนส่งมวลชนกรุงเทพ เขียนอักษรย่อได้ว่า ขสมก.
12. ข้อ ค. คำว่า "กรุงเทพมหานคร" เขียนย่อได้ว่า กทม.
13. ข้อ ค. เพราะแยกคำแล้วพยางค์ย่อยไม่มีความหมาย
14. ข้อ ข. เพราะโทรศัพท์ไม่ได้แสดงจำนวนทางคณิตศาสตร์ มีลักษณะเป็นตัวเลขแสดง ความเจาะจงมากกว่าว่าเป็นเบอร์ของใคร บ้าบโทบ
15. ข้อ ค. ฟองมัน (●) ใช้สำหรับขึ้นต้นประโยค หรือบทกลอน
16. ข้อ ง. ไม่ควรทำทุกข้อที่กล่าวมา
17. ข้อ ง. เพราะเกิดจากคำมูล 2 คำ มารวมกัน
18. ข้อ ข. เพราะมีการันต์ตรง บ หนู จึงไม่อ่านออกเสียง
19. ข้อ ข. อักษรที่มีตัวการันต์จะต้องไม่ออกเสียง
20. ข้อ ง. เพราะเป็นแม่เฒ่า

บทที่ 2

การเขียน

การเขียน

- ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปเนื้อหาโดยย่อ

วิธีเขียนสื่อความให้เข้าใจ

มีหัวใจหลักประกอบด้วย

1. การใช้คำที่ง่าย ๆ
2. การใช้คำให้สุภาพ
3. การใช้คำภาษาไทยโดยตลอด ไม่ปะปนภาษาอื่น
4. อย่าใช้คำว่า “และ” “แล้วก็” บ่อยครั้ง
5. ไม่ควรใช้คำย่อ
6. ใช้คำให้ถูกต้องตรงความหมาย
7. ใช้คำปัจจุบัน ไม่ควรใช้คำโบราณ

มารยาทในการเขียน

ผู้เขียนหนังสือจะต้องรู้จักมารยาทในการเขียน เพื่อให้งานออกมาดี เป็นที่ยอมรับของสาธารณชน โดยมีหลักของมารยาทในการเขียนดังนี้

1. เขียนด้วยภาษาที่สุภาพ อ่านง่าย และเข้าใจตรงกัน ไม่ควรใช้คำศัพท์วิชาการที่ซ้ำโดยยาก หรือถ้าจำเป็นต้องใช้ ผู้เขียนควรมีคำอธิบายเกี่ยวกับคำศัพท์นั้นไว้ในหน้าอภิธานศัพท์ด้วย
2. ไม่ลอกเลียนผลงานของผู้อื่น ให้เขียนเองและเรียบเรียงความรู้ต่างๆ ด้วยภาษาของตนเองที่สละสลวยและเข้าใจง่าย
3. ไม่เขียนพาดพิงกล่าวอ้างทำให้ผู้อื่นได้รับความเสียหาย ไม่ว่าจะทั้งโดยตรงและโดยอ้อม
4. ไม่กล่าวร้ายหมิ่นสถาบันเบื้องสูง
5. ไม่เขียนข้อความหรือเรื่องราวที่ผิดศีลธรรม หรือยั่วยุให้เกิดการทำผิด
6. ไม่เขียนเรื่องราวที่ยุยงให้คนในประเทศชาติแตกความสามัคคีหรือเรื่องราวที่เป็นภัยต่อความมั่นคงของชาติ
7. ไม่เขียนเรื่องราวที่ชักนำให้เกิดการทำผิดกฎหมาย เช่น เรื่องยาเสพติด การพนัน หรือถ้าเขียนก็เขียนโดยเน้นให้เห็นโทษของสิ่งนั้นว่าไม่ควรทำ
8. เขียนเรื่องที่จริงใจและสร้างสรรค์สังคม
9. ไม่ขีดเขียนบนกำแพงหรือวัตถุที่เป็นของสาธารณะ ทำให้เกิดความรบกวนไม่บ่าคู
10. ไม่เขียนขณะมีเมาหรือช่วงเพราะอาจจะทำให้เกิดข้อความที่ไม่เหมาะสมขึ้นมาได้

การเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย

การเขียนเรื่องสั้นและนวนิยายมีหัวใจหลัก 3 ประการ ดังนี้

1. แก่นของเรื่อง ในเรื่องหนึ่งจะต้องมีแก่นของเรื่อง 1 หัวข้อเท่านั้น เช่น เรื่อง วัลลีเลี้ยงยาย จะมีแก่นของเรื่อง 1 ประการ คือ "ความกตัญญูคุณเทวดี" ทำให้คนเจริญรุ่งเรือง หรือ "นายอินทร์ผู้ปิดทองหลังพระ" จะมีแก่นของเรื่องหลักคือ "การทำความดีไม่จำเป็นต้องให้ใครเห็น"

แต่ความดีในการกระทำนั้นมีค่าในตัวเองอยู่แล้ว” แต่ในแต่ละตอนอาจจะมีแก่นของเรื่องรองแทรกในแต่ละตอนได้

2. ตัวละคร ตัวละครจะเป็นตัวดำเนินเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้ถึงแก่นของเรื่อง และตัวละครที่ตีความความเป็นธรรมชาติ คือไม่ตีหรือเลวจนเกินไป แม้จะเป็นพระเอกหรือนางเอก ก็ไม่ควรตีมากจนไร้ที่ติ ควรมีลักษณะที่บ่งบอกความเป็นมนุษย์ธรรมดาได้

3. ชื่อเรื่อง จะต้องสอดคล้องกับแก่นของเรื่องและการดำเนินเรื่อง และสามารถเป็นตัวแทบของเนื้อเรื่องทั้งหมดได้ก็ดี ถ้าการเขียนนี้ทำเพื่อขายและการพาณิชย์ ชื่อเรื่องที่เขียนจำเป็นต้องดึงดูดใจให้ผู้อ่านอยากอ่านด้วย เช่น ตั้งชื่อว่า “คู่กรรม” สำหรับหนังสือนวนิยายเรื่องดัง ชื่อนี้น่าสนใจ แปลก มีส่วนให้ผู้อ่านต้องการจะอ่านด้วย แต่หลายครั้งที่ผู้เขียนไม่ได้เป็นผู้ตั้งชื่อเรื่องที่เขียนเอง เพราะเมื่อส่งเรื่องไปในทางสำนักพิมพ์แล้ว บรรณาธิการจะตั้งชื่อให้ เพื่อให้ได้ชื่อที่ดึงดูดและสร้างยอดขายให้กับหนังสือที่พิมพ์ออกมาด้วย

โวหารที่ใช้การเขียน

สำหรับงานเขียนทั่วไป มีโวหารที่ใช้ในการเขียนทั้งหมด 5 ประเภทดังนี้

1. อุปมาโวหาร คือโวหารที่ใช้ถ้อยคำเปรียบเทียบกับให้เห็นภาพชัดเจน มักใช้ในงานเขียนเรื่องสั้น นิยาย และเรื่องเชิงวิชาการด้วย

2. บรรยายโวหาร คือโวหารที่ใช้ถ้อยคำอธิบายให้เข้าใจ มักใช้ในงานเขียนประเภทบทความและวิชาการ

3. พรรณนาโวหาร คือโวหารที่ใช้ถ้อยคำสละสลวย เพื่อให้เกิดอารมณ์คล้อยตาม เช่น ช้างโต ประทับใจ โกรธ กลียุค มักใช้ในงานเขียนประเภทนวนิยาย

4. เทศนาโวหาร คือโวหารที่ใช้ถ้อยคำเพื่อสอโงก แสดงให้เห็นจริง ให้สำนึก มักใช้ในงานเขียนประเภทวิชาการและบทความ

5. สาธกโวหาร คือโวหารที่ใช้ถ้อยคำยกตัวอย่างประกอบ มักใช้ในงานเขียนเรียงและบทความวิชาการต่างๆ

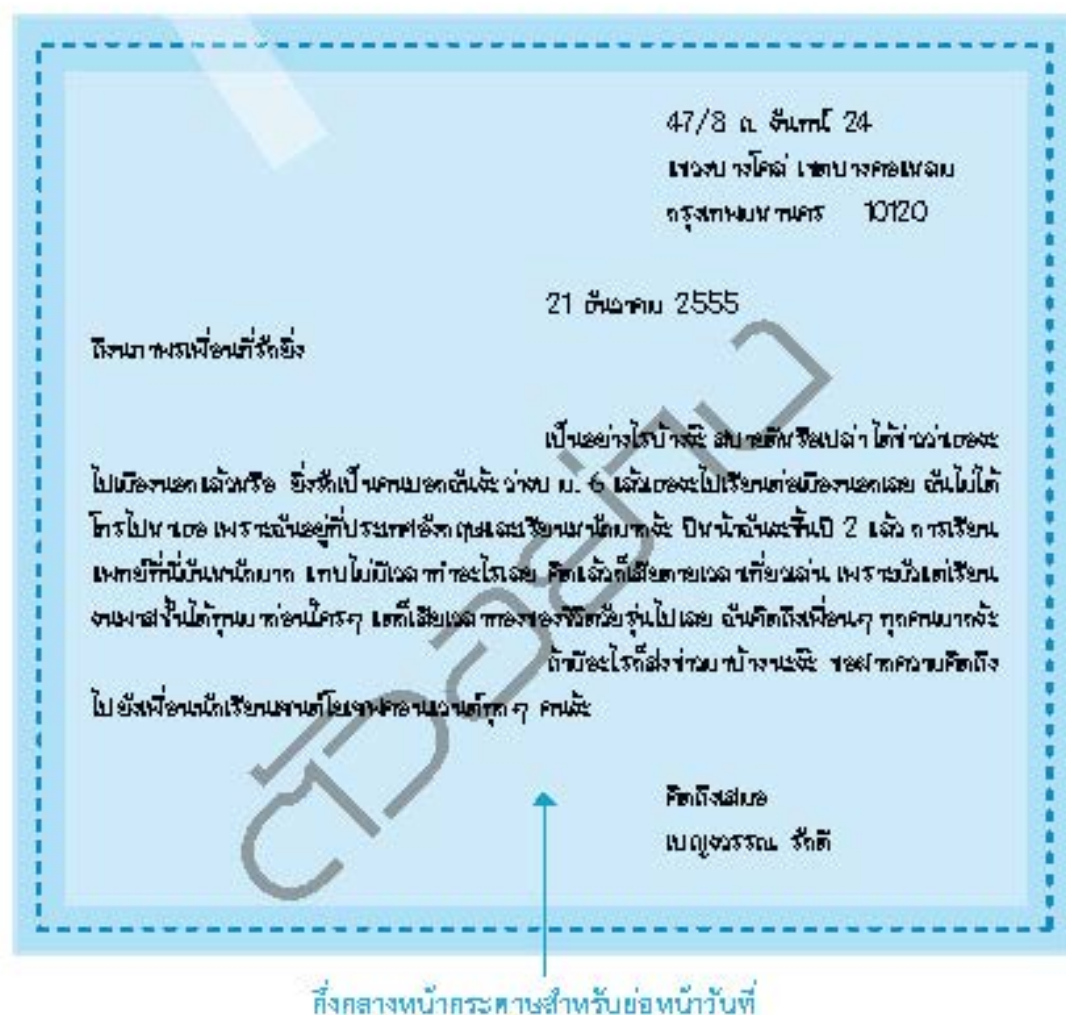
การเขียนจดหมาย

การเขียนจดหมายนั้นมีส่วนสำคัญในการเขียนอยู่ 7 ส่วนคือ

1. ที่อยู่ของผู้เขียน	อยู่ด้านบนขวามือ
2. วันที่	อยู่ถัดจากที่อยู่ลงมา
3. คำขึ้นต้น	อยู่ถัดจากที่อยู่ลงมา อยู่ด้านซ้ายมือ
4. รายละเอียด	อยู่ใต้คำขึ้นต้นจดหมาย
5. การกล่าวสรุปท้ายจดหมาย	อยู่ใต้รายละเอียดของจดหมาย
6. คำลงท้าย	อยู่ถัดจากการกล่าวสรุปท้ายจดหมาย
7. ลงชื่อ	อยู่ถัดจากคำลงท้าย

ตัวอย่างจดหมาย จดหมายจาก ด.ญ. เบญจวรรณ ถึง ด.ญ. นภาพร

จากตัวอย่างให้นักเรียนสังเกตย่อหน้า วันที่จะมีย่อหน้าเดียวกับรายละเอียดจดหมาย และสรุปจดหมาย ส่วนคำลงท้ายอยู่ย่อหน้าเดียวกับที่อยู่ผู้เขียน

ย่อหน้าของวันที่นั้นให้นักเรียนพับกระดาษตามแนวยาว ตรงกลางพอดี จะได้เส้น สำหรับเขียนชื่อของวันที่ และจะตรงกับย่อหน้าของรายละเอียดจดหมาย และสรุปจดหมาย

การจำหน่ายซอง

สำหรับการจำหน่ายซอง ให้เขียนชื่อที่อยู่ผู้ส่งซองเข้าแบบ และเขียนชื่อที่อยู่ผู้รับซองด้านล่าง และให้ใส่รหัสไปรษณีย์ด้วยทุกครั้งเพื่อให้จดหมายถึงไว

ตัวอย่างการจำหน่ายซองจดหมาย

นายผู้ส่ง	นายผู้รับ
คุณภาวิตา กุลประเสริฐ	คุณกวี บุญมี
100/421 น. ต.เชิดชัย	59/83 หมู่ 7
ต. บางปลา อ. บางพลี	ต. สามชัย อ. บ้านโพธิ์
จ. สมุทรปราการ	จ. ฉะเชิงเทรา
10540	24140

การเขียนคำขวัญ คำอวยพร ประกาศ

สำหรับการเขียนประเภทคำขวัญ ผู้เขียนต้องเขียนให้ผู้อ่านเกิดความสะเทือนใจ การมีความรู้สึกร่วม และทำตามที่คุณเขียนต้องการ การเขียนประเภทนี้เป็นงานเขียนที่ให้ประโยชน์ในเชิงมโนธรรมกับผู้อ่าน เช่น คำขวัญวันเด็กที่ว่า “เด็กในวันนี้คือผู้ใหญ่ในวันหน้า” หรือคำขวัญด้านยาเสพติดที่ว่า “หลงทางเสียเวลา หลงติดยาเสียอนาคต” ถ้อยคำที่ใช้ควรมีความคมคาย อาจจะใช้โวหารประเภทเปรียบเทียบหรือพรรณาก็ได้

การเขียนประเภทคำอวยพร งานเขียนประเภทนี้ต้องใช้ถ้อยคำสุภาพ ไพเราะ ให้เกียรติผู้อ่าน เช่น “ขอให้เธอมีความสุขมาก ๆ ในวันเกิด พรุ่งพร้อมด้วยโชคลาภและสุขภาพแข็งแรงนะจ๊ะ” ถ้าเป็นคำอวยพรแก่ผู้มีวัยวุฒิมากกว่า เราควรยกเอาสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาอวยพรแทน ไม่ควรอวยพรเอง เช่น “เนื่องในวาระดิถีขึ้นปีใหม่ ลูกศิษย์ขออำนาจคุณพระศรีรัตนตรัย อวยพรให้ อาจารย์จินตนา รักสุข มีสุขภาพแข็งแรง มีโชคลาภ มีความสุขมาก ๆ นะคะ”

การเขียนประเภทประกาศ ควรเขียนให้มีถ้อยคำชัดเจน ไม่กำกวม เข้าใจตรงกับแก่นารมณ์ของผู้อ่าน เช่น “ก๊วยชานี้แข็งแรง ไม่มีโรคภัยเบียดเบียน” ถ้าแก่นารมณ์จะกลายเป็น “ก๊วยชานี้แข็งแรงไม่มี โรคภัยเบียดเบียน” ซึ่งจะทำให้เกิดความหมายไปเลย

การเริ่มต้นเพื่อเป็นนักเขียนนั้นจะต้องเป็นนักอ่านเสียก่อน การอ่านจะทำให้เรารู้ว่าปัจจุบันมีงานเขียนอะไรบ้าง มีความรู้อะไรใหม่ๆ ที่น่าสนใจบ้าง นักเขียนต้องอ่านหนังสือหลายประเภท ทั้งหนังสือของไทยและต่างประเทศ และหนังสือหลายๆ แนว เพื่อให้เราเข้าใจในวิธีการเขียน หนังสือที่ควรอ่านคือหนังสือที่มีประโยชน์ เรื่องสั้น นิยาย วรรณกรรมต่างๆ ที่มีความซับซ้อนของตัวละคร ฉาก สถานที่ มีภาษาสำนวนที่สละสลวย อ่านแล้วควรจับใจความ อ่านให้เข้าใจถึงกลวิธีการเขียน และเมื่อคิดจะเป็นนักเขียน จะต้องลงมือเขียนทันที และพยายามเขียนให้จบทุกเรื่อง แม้จะเขียนไม่ออกก็ต้องเขียนไป มิฉะนั้นเมื่อเลิกเขียนแล้วไปเขียนเรื่องใหม่ จะกังวลกับเรื่องเก่าที่เขียนค้างไว้ และไม่มั่นใจว่าตนเองจะเขียนจบหรือไม่ เราควรเขียนให้จบทุกเรื่องเพื่อฝึกฝนฝีมือ ความอดทน และความตั้งใจ นอกจากนี้ยังจะต้องไม่รู้ดีตามข่าวสารบ้านเมืองอีกด้วย

ขั้นตอนการเขียนมีดังนี้

1. การเริ่มเรื่องจะต้องมีแรงจูงใจในการเขียน เขียนให้น่าสนใจทำให้ผู้อ่านอยากอ่านต่อไปจนจบเรื่อง

2. จะต้องมีการเชื่อมต่อระหว่างย่อหน้าหนึ่งสู่ย่อหน้าหนึ่ง ต้องวางแผนในการเขียนเป็นโครงเรื่องย่อๆ ว่าแต่ละย่อหน้าจะต้องเขียนอะไรบ้าง จะต้องมีการสร้างพล็อต สร้างความขัดแย้งในตัวละครมีแก่นของเรื่องว่าเรื่องนี้ทั้งหมดต้องการบอกอะไรแก่ผู้อ่าน การดำเนินเรื่องทั้งหมดจะนำไปเพื่อการนี้ อาจจะมีแก่นเรื่องรอง แต่จะไม่สำคัญเท่าแก่นเรื่องหลักซึ่งมีได้แค่แก่นเดียวเท่านั้น หลังจากนั้นการดำเนินเรื่องจะรวบยอดไปสู่จุดมุ่งหมาย และจะต้องเป็นการดำเนินเรื่องที่เดินไปได้ การเขียนจะต้องไม่ให้คนอ่านเดาเรื่องต่อไปได้ มิเช่นนั้นเรื่องจะไม่สนุก

3. ไม่ควรกังวลกับภาษามากนัก เพราะการเป็นนักเขียนหน้าใหม่ จะให้ภาษางดงามด้วยวรรณศิลป์อย่างมืออาชีพเป็นไปได้ยาก แม้ภาษาอาจจะไม่สวยแต่ให้แสดงคุณค่าของเนื้อเรื่อง

4. จุดจบของเรื่องมีหลายแนว เช่น ทักมูม จบแบบเสียๆ สรุปรบเรียบตัวละครจบแบบดีๆ ฯลฯ การจบต้องทำให้ผู้อ่านรู้ว่าเนื้อเรื่องที่อ่านมาให้อะไรกับเขาบ้าง พยายามจบให้จินตนาการต่อไปได้

สิ่งต่อไปสำหรับการเป็นนักเขียนคือ การหาเอกลักษณ์ของงานเขียนของตนเอง ซึ่งไม่ใช่เรื่องที่ย่ายยาก เราจะต้องคิดว่าตนเองอยากเป็นแบบไหน เป็นเหมือนใคร ไม่ดีกรอบตนเอง อคติตนเองให้กับงานเขียน เขียนให้มาก แล้วคุณจะพบเอกลักษณ์ของตนเองในที่สุด

หลักการเขียนข่าว

ในการเขียนข่าวหนังสือพิมพ์นั้นจะต้องบอกสิ่งที่สำคัญที่สุดของเนื้อความเสียก่อน แล้วจึงบอกสิ่งที่สำคัญรองลงมา การเขียนข่าวจะมีองค์ประกอบสำคัญเพียงสามข้อดังนี้

1. พาดหัว (Headline)
2. วารคนำ (Lead)

3. ส่วนเชื่อม (Neck)
4. เนื้อข่าว (Body)

โดยทั่วไปแล้วการพาดหัวข่าวจะเป็นหน้าที่ของบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ ที่จะต้องเขียนพาดหัวข่าวเพื่อส่งให้หนังสือพิมพ์ โดยบอกเพียงประเด็นสำคัญของเรื่องที่เรารวบรวมเท่านั้น

- บรรณาธิการ จะเป็นประเด็นสำคัญของเรื่อง คือต้องตอบคำถามของผู้อ่านอย่างเช่น ใคร อะไร เมื่อไร ที่ไหน ทำไม อย่างไร การเขียนต้องละเอียดรอบคอบ เป็นการสรุปเรื่องหรือสรุปประเด็นสำคัญ
- ส่วนเชื่อม จะเชื่อมระหว่างบรรณานุกรมกับเนื้อข่าวส่วนใหญ่ ขยายประเด็นของเรื่อง อาจเป็นการให้รายละเอียดของคำถามที่ตั้งไว้ว่า ใคร อะไร เมื่อไร ที่ไหน ทำไม อย่างไร
- เนื้อข่าว เป็นการบอกรายละเอียดอื่นๆ นอกจากที่บอกไว้แล้วในบรรณานุกรม ช่วยให้บรรณานุกรมได้ความแจ่มชัด

สิ่งที่ควรระวังสำหรับการเขียนข่าว

1. ชื่อและนามสกุลต้องระบุให้ถูกต้อง
2. ยศ ตำแหน่ง คำนำหน้าชื่อ และบรรดาศักดิ์ ต้องระบุให้ตรงกับความเป็นจริง
3. ถ้ามีภาพข่าว ภาพต้องชัดเจนและมีคำอธิบายประกอบใต้ภาพ
4. ตรวจสอบการใช้อักขรย่อ หรือตัวย่อต่างๆ ให้ดี
5. ไม่สอดแทรกความคิดเห็นของตนเองเข้าไป
6. การเขียนตัวเลขจำนวนมากอาจใช้ตัวอักษรแทน ถ้าไม่ใช่ตัวเลขที่แน่นอนควรใช้คำว่า ประมาณ
7. หลีกเลี่ยงการใช้ศัพท์เทคนิคหรือศัพท์เฉพาะที่ยากต่อความเข้าใจ

เทคนิคการจำ การทำความเข้าใจและการทำข้อสอบ

สำหรับการเขียน ถ้าเราต้องการเป็นนักเขียนที่ดีเราต้องมีข้อมูลในการเขียนมาก ให้นักเรียนหมั่นอ่านหนังสือ ดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ จะทำให้มีข้อมูลมาก และควรสังเกตตัวสะกดคำถูกผิด และการย่อหน้าในงานเขียนของคนอื่น แล้วมาเชื่อกับตำราเรียนของตนเองและพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนและทำข้อสอบ หมั่นเขียนบ่อยๆ และถามวิธีการเขียนจากผู้รู้บ่อยๆ จะทำให้เขียนได้ดี และทำข้อสอบเกี่ยวกับการเขียนได้ดีขึ้น

วงเลือกคำตอบที่ถูกต้อง

1. ข้อใดไม่ถูกต้องสำหรับหลักการเขียน
 - ก. เขียนด้วยตัวบรรจง
 - ข. ตรวจเช็คคำถูกผิดทุกครั้งหลังการเขียน
 - ค. ลอกเลียนความคิดของผู้อื่นมาเขียน
 - ง. ถูกทุกข้อ
2. บุคคลใดเป็นนักเขียนชื่อดัง
 - ก. อาคม มกรานนท์
 - ข. ทมยันตี
 - ค. ศาว มยุรี
 - ง. อารยา เอฮาร์เก็ต
3. ข้อใดเป็นคุณสมบัติของนักเขียนที่ดี
 - ก. คับคว้าหาความรู้เสมอ
 - ข. ใช้คำทับศัพท์บ่อยครั้ง
 - ค. เขียนตามสิ่งที่มืออยู่แล้วเท่านั้น
 - ง. เขียนแล้วเขียนไม่จบเล่มเสียที

4. ในการเขียนจดหมายอันดับแรกต้องเขียนอะไรก่อน
- ก. วันที่
 - ข. ที่อยู่
 - ค. คำทักทาย
 - ง. ใจความสำคัญ
5. สิ่งใดสำคัญที่สุดในการอ่านเนื้อหาของจดหมาย
- ก. สะกดชื่อผู้รับถูกต้อง
 - ข. เขียนวันที่
 - ค. ที่อยู่ถูกต้อง
 - ง. รหัสไปรษณีย์
6. คำอวยพรว่า “สุขสันต์วันเกิดค่ะ ขอให้มีความสุขมากๆ มีแต่สิ่งดีๆ เข้ามานะคะ” ไม่ควรใช้กับบุคคลใด
- ก. คุณตา
 - ข. น้องสาว
 - ค. พี่ชาย
 - ง. เพื่อน
7. ข้อใดจัดเป็นคำขวัญ
- ก. สุรายาเสพติด เป็นภัยต่อชีวิต เป็นพิษต่อสังคม
 - ข. คบคนให้ดูหน้า ซื้อผ้าให้ดูเนื้อ
 - ค. อย่าไวใจทาง อย่าวางใจคน จะจบใจเอง
 - ง. ไม่มีข้อใดถูกต้อง
8. ข้อใดเป็นข้อความที่ติดบนฉลากยา
- ก. ระวังอย่าให้ถูกแสงแดด
 - ข. ควรเก็บให้พ้นจากมือเด็ก
 - ค. เขย่าก่อนรับประทาน
 - ง. ถูกทุกข้อ

9. ตรงที่อยู่ของจดหมาย ต้องเขียนอะไรเป็นอันดับแรก
- ก. บ้านเลขที่
 - ข. ถนน
 - ค. ตำบล
 - ง. ชื่อย
10. เราต้องจำหน้าของชื่อของผู้ส่งที่ส่วนใดของของจดหมาย
- ก. มุมขวาบน
 - ข. มุมขวาล่าง
 - ค. มุมซ้ายบน
 - ง. มุมซ้ายล่าง
11. สิ่งใดที่ทำให้จดหมายถึงไวขึ้น
- ก. บ้านเลขที่
 - ข. รหัสไปรษณีย์
 - ค. ถนน
 - ง. หมู่บ้าน
12. รางวัลสูงสุดของการเป็นนักเขียนไทยคือรางวัลใด
- ก. รางวัลซีไรต์
 - ข. รางวัลช่อการะเกด
 - ค. รางวัลนายอินทร์อวอร์ด
 - ง. รางวัลตุ๊กตาทอง
13. ถ้านักเรียนต้องการเป็นนักเขียน สิ่งใดเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดที่ต้องกระทำ
- ก. พยายามเขียนให้มากที่สุด
 - ข. พยายามอ่านให้มากที่สุด
 - ค. พยายามสร้างสังคมของนักเขียน
 - ง. พยายามเลียนแบบงานของนักเขียนดัง

14. ใครที่จะเป็นพี่ปรีดาให้นักเรียนได้ในการทำงานเขียน

- ก. ครูสอนคณิตศาสตร์
- ข. รุ่นพี่ที่เป็นนักเขียน
- ค. คุณลุงนักธุรกิจ
- ง. เพื่อบโนอินเตอร์เน็ต

15. การลอกเลียนผลงานเขียนของผู้อื่น มีโทษอย่างไร

- ก. ประหารชีวิต
- ข. ถูกฟ้องร้องเรียกค่าเสียหาย
- ค. จะไม่ได้รับรางวัลใดๆ ทั้งสิ้น
- ง. ถูกคุมประชาทัณฑ์

16. ในงานเขียนนวนิยายเรื่องหนึ่งจะมีแก่นของเรื่องหลักได้กี่แก่น

- ก. 1 แก่น
- ข. 2 แก่น
- ค. 3 แก่น
- ง. 4 แก่น

17. การเขียนนวนิยายจะมีแก่นของเรื่องรองได้กี่แก่น

- ก. 1 แก่น
- ข. 3 แก่น
- ค. 5 แก่น
- ง. ไม่จำกัด

18. สิ่งใดที่บอกให้ผู้อ่านทราบคร่าวๆ เกี่ยวกับแก่นของเรื่องหลัก

- ก. ชื่อเรื่อง
- ข. ตัวละครเอก
- ค. ตอนขึ้นต้น
- ง. ตอนจบ

19. ลักษณะของงานเขียนคืออะไร

- ก. สัตถ์ในการขายงานเขียน
- ข. สัตถ์ในการตีพิมพ์งานเขียน
- ค. สัตถ์ในการถ่ายทอดสัทธินั้นแก่ผู้อื่น
- ง. ถูกทุกข้อ

20. บุคคลใดที่ถูกต้องในเรื่องการเขียน

- ก. มะลิตั้งชื่อตัวละครให้โบราณเพื่อดึงดูดความสนใจจากผู้อ่านเสมอ
- ข. อารยาเขียนตัวละครให้มีความต้อย่างหมดจดในทุกเรื่อง
- ค. วิชัยเขียนเรื่องราวกฎแห่งกรรมจากเรื่องจริงทุกรายละเอียด
- ง. ปราบีแต่งบทละครได้สมจริงจากจินตนาการของตนเอง

เฉลยพร้อมคำอธิบาย

1. ข้อ ค. เพราะมีคลังสิทธิ์
2. ข้อ ข. ทมยันตีเป็นนักเขียนชื่อดัง
3. ข้อ ก. เพราะการทับศัพท์บ่อยครั้งจะทำให้ผู้อ่านงง การเขียนตามสิ่งที่มีอยู่เท่านั้นจะทำให้ไม่เกิดความคิดสร้างสรรค์ การเขียนไม่จบเสียที่แสดงถึงความขี้ขลาด
4. ข้อ ข. ในการเขียนจดหมายฉบับแรกต้องเขียนที่อยู่
5. ข้อ ค. เพราะจะทำให้ส่งจดหมายไม่ถึงเลย ข้ออื่นผิดก็ยังไม่อาจส่งถึงได้
6. ข้อ ก. เพราะคุณตาเป็นผู้ใหญ่ เราต้องอาราธนาสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาช่วยพรท่าน
7. ข้อ ก. ข้ออื่นเป็นสุภาพเจต คำพังเพย
8. ข้อ ง. ทุกข้อถูกต้อง
9. ข้อ ก. ต้องเขียนบ้านเลขที่ก่อนสิ่งอื่น
10. ข้อ ค. เราต้องเขียนที่มุมซ้ายบน
11. ข้อ ข. เพราะช่วยในการจัดหมวดหมู่จดหมาย
12. ข้อ ก. ราชวัลลภไรต์เป็นราชวัลสูงสุต
13. ข้อ ก. เพราะถ้าไม่เริ่มลงมือเสียทีก็เท่ากับไม่ได้อะไรเลย
14. ข้อ ข. เพราะเขามีความรู้ตรงสายที่เราต้องการ
15. ข้อ ข. ตามกฎหมายบัญญัติไว้
16. ข้อ ก. แก่นเรื่องหลักมีได้ 1 แก่น
17. ข้อ ง. แก่นเรื่องรองมีได้หลายแก่น
18. ข้อ ก. เพราะข้อเรื่องจะบอกภาพรวมของเรื่องทั้งหมด
19. ข้อ ง. ทุกข้อเป็นสิทธิ์ของนักเขียน
20. ข้อ ง. เพราะการตั้งชื่อตัวละครให้โบราณอาจไม่เหมาะกับเรื่องบางเรื่องที่ทันสมัย การเขียนตัวละครให้ตึงงามหมดจดทำให้ตัวละครไม่สมจริง ส่วนการเขียนเรื่องกฎแห่งกรรมจากเรื่องจริง ถ้าดัดแปลงไม่ดีก็ละเมิดและกระทบผู้อื่นได้ ส่วนปรานีแด่บทละครด้วยจินตนาการของตัวเอง แสดงว่ามีความคิดสร้างสรรค์และมีความสามารถ ข้อนี้จึงถูกต้องที่สุด

หมายเหตุ : นักเรียนต้องระวังข้อสอบสอบเข้าเรียนต่อนั้น บางครั้งมีคำตอบที่น่าจะถูกหลายข้อ แต่เราต้องเลือกข้อที่ถูกที่สุด สมเหตุสมผลที่สุด

บทที่ 3

การฟัง การดู และการพูด

การฟัง การดู และการพูด

- สามารถเลือกฟังและดูอย่างมีวิจารณญาณ และพูดแสดงความรู้ ความคิด และความรู้สึกในโอกาสต่างๆ อย่างมีวิจารณญาณและสร้างสรรค์

หลักการอ่านหนังสือ

สำหรับการอ่านหนังสือ ผู้อ่านสามารถอ่านได้ดีจะต้องประกอบไปด้วยสมาธิ ความตั้งใจ ความสนใจในเรื่องที่อ่าน และจะต้องปฏิบัติตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. อ่านในที่ที่มีแสงสว่างเพียงพอ
2. อ่านในที่ไม่มีเสียงหรือกลิ่นรบกวน
3. อ่านในบรรยากาศที่ตนเองชอบผ่อนคลาย
4. สรุปใจความสำคัญของแต่ละตอนที่อ่าน อาจจะขีดเส้น ระบายสี หรือทำโน้ตย่อไว้
5. ถ้าไม่เข้าใจให้ถามผู้รู้หรือค้นจากหนังสือ
6. พักผ่อนให้เพียงพอก่อนอ่าน และอย่าอ่านจนไม่ได้พักผ่อน
7. สวมแว่นสายตาถ้าสายตาสั้น
8. ทบทวนความรู้อยู่เสมอ
9. พกข้อโน้ตติดตัวไปอ่านยามว่าง
10. หมั่นหาความรู้อยู่เสมอ เพื่อให้อ่านหนังสือทั่วไปได้เข้าใจ

หลักการฟัง

การฟังที่ดีจะต้องประกอบไปด้วยการกระทำดังต่อไปนี้

1. รู้หัว เรื่องที่จะฟัง
2. ตั้งใจและมีสมาธิในการฟัง
3. ไม่มีอคติต่อผู้พูด
4. ไม่พูดแทรกขณะที่สหายังพูดไม่จบ
5. จับประเด็นสำคัญและซักถามหรือหาข้อโต้แย้งที่จำเป็น

หลักการพูด

ผู้ที่สามารถพูดในที่ชุมนุมชนได้จะต้องเป็นคนมีความมั่นใจในตนเองและมีการเตรียมตัวที่ดี ซึ่งการพูดจะต้องเตรียมตัวให้พร้อมดังต่อไปนี้

1. แต่งกายสุภาพเหมาะสมกับสถานที่
2. พูดเสียงดังฟังชัดถูกต้องอักขระ
3. พูดเรื่องที่กลุ่มผู้ฟังสนใจ และเตรียมเนื้อเรื่องให้ น่าสนใจ โดยศึกษาก่อนการพูดว่าผู้ฟังเป็นกลุ่มใด สนใจเรื่องใด
4. ซ้อมการพูดก่อนพูดจริง

การพูด

ภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร แบ่งออกเป็น 3 ระดับ ได้แก่

1. ภาษาที่เป็นแบบแผน คือ ภาษาที่มีความถูกต้องมากที่สุด การใช้ภาษาจะเรียงความอย่างสละสลวย เช่น เราคำสั่งจะไปโรงเรียน คุณคำสั่งทำอะไรอยู่หรือครับ เป็นต้น
2. ภาษาที่เป็นกึ่งแบบแผน คือ ภาษาที่ใช้กันทั่วไปแต่มีความเหมาะสมเข้าใจกับได้อย่างกว้างขวาง ไม่สุภาพ หรือรุนแรงจนเกินไป เช่น ฉันจะไปกินข้าว คุณจะไปไหนหรือ เป็นต้น

ติวเข้ม

ตะลุยโจทย์

เข้า ม.1

คู่มือ ม.1 (รวมทุกวิชา)
ราคา 200 บาท

คู่มือ ม.2 (รวมทุกวิชา)
ราคา 145 บาท

คู่มือ ม.3 (รวมทุกวิชา)
ราคา 200 บาท

จัดพิมพ์และจำหน่ายโดย

บริษัท สกายบุ๊กส์ จำกัด
SKYBOOK COMPANY LIMITED
28, 36, 32 ซอยสุขุมวิท-ปทุมวัน 16 ซอย 7 ถนนสุขุมวิท อ.คลองเตย จ.ปทุมธานี 12130
โทร. 0-2959-1135-7, 0-2547-5119 โทรสาร. 0-2547-5105
www.skybook.co.th e-mail: sales@skybook.co.th

หมวดคู่มือเตรียมสอบ

ติวเข้ม ตะลุยโจทย์ เข้า ม.1

ISBN : 978-616-213-486-9

9 786162 134869

ราคา 185 บาท